

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 16Cpr/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413207826
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Tóth
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2017:1413207826.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Luciou Leňovou v právnej veci žalobkyne: P. F., A.. X.XX.XXXX, N. XX, W., zastúpená JUDr. Vojtechom Földesom, advokátom, Jaskový rad 163, Bratislava, proti žalovanému: Domov sociálnych služieb pre dospelých a zariadenie podporovaného bývania Rozsutec, Furmanská 4, Bratislava, IČO: 31750761, zastúpený Mgr. Marošom Palikom, advokátom, Muchovo námestie 12, Bratislava, o nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie 606,40 eur z a s t a v u j e.

II. Súd v zastavenej časti p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Súd v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Súd p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 19.4.2013 domáhala od žalovaného zaplatenia 17.357,45 eur a náhrady trov konania titulom nezaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013. Zdôraznila, že jej pracovný pomer k žalovanému vznikol dňa 20.01.2003 na základe pracovnej zmluvy z rovnakého dňa. Žalovaný jej listom zn. 91/2010 zo dňa 08.02.2010, označeným ako „Rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou“ oznámil, že jej dáva výpoveď podľa § 63 ods. 1. písm. e) Zákonníka práce s tým, že jej pracovný pomer mal skončiť ku dňu 31.05.2010. Keďže výpoveď považovala za nezákonný akt zamestnávateľa a žalovaný ju odmietal ďalej zamestnávať, bola nútená podať na súd žalobu o určenie neplatnosti výpovede; spor o neplatnosť výpovede bol vedený na tunajšom súde pod zn. 25C/273/2010. Dňa 14.05.2012 Okresný súd Bratislava IV v predmetnej veci vydal rozsudok č. k. 25C/273/2010 - 74, v ktorom určil, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobkyni listom zo dňa 08.02.2010 č. 91/2010, je neplatná. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Bratislave v konaní 3Co/455/2012 rozsudkom v napadnutých častiach potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Na základe potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave nadobudol rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25C/273/2010 právoplatnosť dňa 19.03.2013. V intenciách ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce (v znení účinnom ku dňu výpovede), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci

alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Žalovaný ani do právoplatnosti uvedeného rozsudku tunajšieho súdu žalobkyňi neumožnil pokračovať v práci podľa jej pracovnej zmluvy a napriek ustanoveniam Zákonníka práce o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru nie je ochotný vyplatiť náhradu mzdy. Nakoľko u zamestnávateľa bola v pracovnom pomere, v ktorom vykonávala prácu vo verejnom záujme, jej odmeňovanie za prácu bolo upravené zákonom č. 553/2003 Z. z. a § 29 ods. 4 cit. zákona vylučuje použiteľnosť ustanovení § 134 a 135 Zákonníka práce. Jej posledný funkčný plat, ktorý jej žalovaný priznal bol 606,50 eur mesačne brutto. O tom, že žalobkyňa trvá na ďalšom zamestnávaní, sa žalovaný dozvedel 29.10.2010, kedy mu bola zo súdu doručená kópia jej žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/273/2010. Dátum doručenia kópie návrhu potvrdzuje aj vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 29.11.2010, kde na strane 2 výslovne uvádza, že dňa 29.10.2010 obdržali cestou súdu na vyjadrenie uvedenú žalobu. Nárok na náhradu mzdy si uplatňuje za obdobie od 29.10.2010 až do právoplatnosti rozsudku sp. zn. 25C/273/2010, t. j. do 19.3.2013, a to vo výške jej funkčného platu 606,50 eura brutto za každý mesiac, teda v celkovej výške 17.357,45 eur.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, je potrebné kumulatívne splnenie dvoch základných predpokladov: 1. neplatné skončenie pracovného pomeru a 2. trvanie pracovného pomeru aj po jeho neplatnom skončení. V danej veci je nesporné, že predpoklad 1. je splnený, nakoľko súdy v danej veci právoplatne rozhodli, že pracovný pomer žalobkyne skončil žalovaný. Neplatné skončenie pracovného pomeru neznamená automaticky aj to, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného aj naďalej pokračuje, teda neskončil. V prípade, ak žalobkyňa na ďalšom trvaní pracovného pomeru netrvá, a to aj napriek podanej žalobe o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, platí zákonná domnienka ustanovená v § 79 ods. 3 Zák. práce. Žalobkyňa po prevzatí výpovede právne kvalifikovaným spôsobom neoznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Právnym dôsledkom tejto skutočnosti bolo skončenie jej pracovného pomeru v zmysle § 79 ods. 3, písm. a) Zák. práce, a preto nemožno tvrdiť, že pracovný pomer žalobkyne trvá. Žalobkyňa nikdy neoznámila žalovanému, či už písomne alebo iným relevantným spôsobom, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. V lehote dvoch mesiacov od začatia plynutia výpovednej lehoty, ani v čase po podaní žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru, so žalovaným vôbec nekomunikovala. Navyše, žalobkyňa žalobou žiadala určiť neplatnosť pracovného pomeru bez uplatnenia nároku na náhradu mzdy, ani počas súdneho konania nikdy neuplatnila nárok na náhradu mzdy. Súdna prax akceptuje nahradenie oznámenia o trvaní pracovného pomeru návrhom, aj v tomto prípade ale musia byť splnené určité podmienky, ktoré v danom prípade splnené neboli. Žalobkyňa podala na súd žalobu, v ktorej neuvádzala, že žiada, aby ju žalovaný naďalej zamestnával, v jej závere ako návrh znenia rozsudku (petit žaloby) však uviedla, aby súd vydal rozsudok, ktorým určuje, že výpoveď, ktorá jej bola daná žalovaným listom zo dňa 08.02.2010 je neplatná, pracovný pomer naďalej trvá. Na súdnom určení, že pracovný pomer naďalej trvá však nie je daný právny záujem žalobkyne, pretože nemôže žiadať súd, aby takéto učenie práva vykonal. Aj z toho dôvodu prvostupňový súd žalobu v tejto časti zamietol. Túto časť petitu (v žiadnej inej časti textu žaloby sa žalobkyňa pokračovania pracovného pomeru nedožaduje a nedožaduje sa ani náhrady mzdy) je preto nutné považovať za právne irelevantnú, ide výlučne o právne nekvalifikovanú formuláciu petitu, ktorá nemôže pre strany sporu spôsobovať žiadne právne následky. Podanie predmetnej žaloby a jej následné doručenie na vyjadrenie žalovanému teda nemôže byť považované za právne kvalifikované oznámenie zamestnanca voči zamestnávateľovi v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Na podporu tvrdenia, že žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, poukázal tiež na rozhodnutie NS SR zo dňa 31.01.2012, sp. zn. 2Cdo 81/2010. Samotné podanie žaloby, ktorou žalobkyňa právne kvalifikovaným spôsobom žiada o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru bez uplatnenia náhrady mzdy nepostačuje k nahradeniu oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalobkyňa, ktorá neoznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní a v žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou si neuplatnila aj náhradu mzdy (titulom neplatného skončenia pracovného pomeru), nesplnila podmienku pre priznanie nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, pričom tiež poukázal na rozhodnutie NS SR publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 24/1996. Pre prípad, ak by súd dospel k záveru, že pracovný pomer napriek vyššie uvedeným skutočnostiam trvá, v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce žiadal, aby súd zamestnancovi nepriznal náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov z nasledovných dôvodov. Súдне určenie neplatnosti výpovede vyplýva z jej formálnych nedostatkov, počas súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede boli prezentované dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplýva, že

skutkové dôvody pre výpoveď boli dané, žalovaná si neplnila riadne svoje pracovné povinnosti, spôsobila svojim konaním žalovanému škodu, protiprávne uprednostňovala svojho rodinného príslušníka, iných zamestnancov svojim konaním poškodzovala, v komunikácii so žalovaným ako zamestnávateľom používala v pracovných vzťahoch medzi zamestnancom a zamestnávateľom neprimerané vyjadrovacie prostriedky a urážala nadriadenú riaditeľku žalovaného. Je teda zrejmé, bez ohľadu na formálne nedostatky výpovede, ktoré mali za následok jej neplatnosť, že nebolo možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnával. Uvedené skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov založených v spise 25C/273/2010. Žalobkyňa mala po podaní výpovede príjem aj z inej závislej činnosti, sama tiež pôsobila ako živnostníčka, a to na základe v súčasnosti stále platného živnostenského oprávnenia. Uvedenú skutočnosť sama žalobkyňa priznala v komunikácii so žalovaným, vyplýva tiež zo zápisu v živnostenskom registri SR. Keďže o tom, či pracovný pomer žalobkyne u žalovaného stále trvá alebo nie, v konečnom dôsledku rozhodne prejudiciálne súd v tomto konaní, z dôvodu opatrnosti žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku umožnil žalobkyňi výkon práce a písomne ju vyzval na nástup do zamestnania. Žalobkyňa toto odmietla s tým, že má inú pracovnú aktivitu a na výzvu do zamestnania nemôže nastúpiť. Žalovaný zotrváva na stanovisku, že pracovný pomer netrvá, v takom prípade je jeho uvedený úkon voči žalobkyňi právne bez významu, konal tak výlučne iba z dôvodu opatrnosti, nakoľko daná skutočnosť je medzi stranami sporná. Priznanie náhrady mzdy v požadovanej výške by bolo nadmieru zaťažujúce a nespravodlivé voči žalovanému, ktorý je rozpočtovou organizáciou Bratislavského kraja, napojenou na finančné prostriedky Bratislavského kraja, teda prostriedky čisto verejné. Žalovaný vykonáva činnosť humanitárneho charakteru s významným sociálnym aspektom, keďže je poskytovateľom sociálnych služieb na riešenie nepriaznivej sociálnej situácie z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia a nepriaznivého zdravotného stavu ľuďom s postihnutím a za týmto účelom vykonáva odborné činnosti, obslužné činnosti i ďalšie potrebné činnosti a zabezpečenie týchto činností vykonáva prostredníctvom svojich zamestnancov.

3. Tunajší súd rozsudkom č. k. 16Cpr/1/2013 - 133 zo dňa 03.12.2014 o podanej žalobe rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi 1.819,50 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď dospel k záveru, že žalobkyňa splnila len jeden predpoklad pre priznanie náhrady mzdy, a to neplatné skončenie pracovného pomeru. Pre priznanie nároku na náhradu mzdy ale musí byť súčasne splnený aj ďalší predpoklad, a to trvanie pracovného pomeru aj po jeho skončení, pričom žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanému oznámila ústne alebo písomne po tom ako jej bola daná výpoveď zo dňa 08.02.2010, že trvá na ďalšom zamestnávaní. List žalobkyne - oznámenie zo dňa 11.02.2010 súd vyhodnotil ako účelový, nakoľko aj keď svedkyňa B. S. potvrdila, že na doručenke, ktorou žalobkyňa doručovala žalovanému toto oznámenie, v ktorom uviedla že trvá na pracovnom pomere a s výpoveďou nesúhlasí, patrí jej, na tomto oznámení sa pečiatka žalovaného nenachádza a tento list nebol zapísaný ani v tzv. registratúrnej knihe žalovaného. Taktiež ďalší svedkovia nemali o tomto oznámení žiadnu vedomosť. Navyše žalobkyňa toto oznámenie predložila až v tomto konaní, počas konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/273/2010, v ktorom sa riešila otázka neplatnosti predmetnej výpovede, toto oznámenie nepredložila a ani súdu neuviedla, že takéto oznámenie žalovanému zasielala a ani nežiadala o náhradu mzdy. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, t. j. uplynutím výpovednej doby, za toto obdobie jej priznal nárok na náhradu mzdy v zmysle § 29 ods. 2 zák. č. 553/2003 Z. z. v celkovej výške 1.819,50 eura (3 mesiace x 606,50 eura - funkčný plat) a vo zvyšku návrh zamietol. Vo vzťahu k náhrade trov konania súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko žalobkyňa bola z celej sumy 17.357,45 eur úspešná len v časti 1.819,50 eur a neúspešná v časti o zaplatenie 15.537,95 eur, rozhodol súd tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Na odvolanie strán sporu Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2CoPr 2/2015 - 176 zo dňa 02.11.2016 rozsudok tunajšieho súdu č. k. 16Cpr 1/2013 - 33 zo dňa 03.12.2014 potvrdil vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu; vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.819,50 eur a vo výroku o trovách konania zrušil a vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že žalovaný opodstatnene namietať záver súdu prvej inštancie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, a teda súd rozhodol o tom, čo nebolo predmetom konania. Napadnutým rozsudkom súd priznal nárok žalobkyňi za obdobie plynutia výpovednej doby v rámci pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, teda za obdobie od 01.03.2010 do 31.05.2010 titulom náhrady mzdy, a to bez toho, aby bol tento nárok uplatnený podanou žalobou, a teda došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010, odkedy žalovaný prevzal jej žalobu o určenie neplatnosti výpovede, ktorá bola vedená pod sp. zn. 25C

273/2010 do 19.03.2013 do doby, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým okresný súd určil, že výpoveď, ktorú dal žalobkyni žalovaný listom zo dňa 08.02.2010 pod č. 91/2010, je neplatná. V danom prípade súd správne posúdil otázku splnenia predpokladov pre priznanie náhrady mzdy žalobkyni, že tieto predpoklady splnené neboli, nakoľko žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru, ale nesprávne rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.819,50 eur, nakoľko tento záver nevyplýva z vykonaného dokazovania a súčasne súd rozhodol o tom, čo nebolo predmetom tohto konania, v rozpore s ustanovením § 131 a § 132 Civilného sporového poriadku a to bez podanej žaloby zo strany žalobkyne, ktorá si uplatnila svoj nárok za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013, nie za obdobie od 1.3.2010 do 31.5.2010, za ktoré súd žalobkyni nárok priznal, a to i bez toho, aby skúmal, či jej nebola za toto obdobie mzda uhradená, čo tiež namietal žalovaný v podanom odvolaní. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, ako hmotnoprávna podmienka náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, nie je splnená, ak zamestnanec podal na súde len žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Oznamenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, nahrádza len taká žaloba, ktorou sa zamestnanec domáhal nielen určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale touto žalobou uplatnil aj náhradu mzdy (v zmysle ustanovenia § 79 Zákonníka práce). Z dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia zrušil odvolací súd aj výrok o trovách konania.

5. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie vec prejednal na nariadenom pojednávaní, na ktorom žalobkyňa navrhla zmenu žaloby tak, že žalobkyňa si uplatňuje v zmysle § 79 ods. 4 Zákonníka práce účinného ku dňu doručenia výpovede, náhradu dvojnásobku priemerného mesačného platu, t.j. 2x 606,55 eur, to je spolu 1.213,10 eur za obdobie od 01.06.2010 do 31.07.2010 a v prevyšujúcej časti žalobu berie späť, pričom nepoprela, že počas výpovednej doby mzdu dostala, pokiaľ nebola práceneschopná, vtedy jej prislúchali nemocenské dávky, za obdobie od 01.03.2010 do 31.05.2010 neboli v konaní žalobkyňou uplatnené žiadne nároky.

6. S čiastočným späťvzatím žalovaný súhlasil, pričom zdôraznil, že uhradil žalobkyni mzdu až do 31.05.2010 a zmena žaloby nemôže byť pripustená, nakoľko doterajšie konanie nemôže byť podkladom pre zmenenú žalobu. Súčasne vzniesol v tejto súvislosti námietku premlčania a rovnako považoval návrh žalobkyne za neodôvodnený.

7. Podľa § 79 ods. 3, 4 Zákonníka práce účinného v čase výpovede (k 08.02.2010) ak zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne a zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, platí, ak sa so zamestnávateľom nedohodne písomne inak, že sa jeho pracovný pomer skončil dohodou:

a) ak bola daná neplatná výpoveď, uplynutím výpovednej doby,

b) bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite alebo v skúšobnej dobe, dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

V prípadoch ustanovených v odseku 3 písm. b) zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 a § 135 za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

Podľa § 29 ods. 4 zák. č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme pri poskytovaní platu zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, zamestnávateľ neuplatní ustanovenia § 134 Zákonníka práce.

Podľa § 139 CSP, Žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

Podľa § 142 ods. 1 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.

Podľa § 143 ods. 1 CSP, súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

Podľa § 143 ods. 3 CSP, ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe.

Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 323 CSP, na konanie podľa tohto dielu (individuálne pracovnoprávne spory, pozn. konajúceho súdu) sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. Na základe dispozičného úkonu žalobkyne - čiastočného späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie 606,40 eur, súd konanie v tejto časti zastavil. O náhrade trov konania v zastavenej časti súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Pri posudzovaní zavinenia na zastavení konania súd dospel k záveru, že toto je potrebné pričítať žalobkyni, ktorá vzala žalobu späť v časti o zaplatenie 606,40 eur v súvislosti s navrhovanou zmenou žaloby, teda nárok na náhradu trov konania patrí žalovanému.

9. Vo vzťahu k navrhutej zmene žaloby spočívajúcej v povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.213,10 eur ako náhradu mzdy za obdobie od 01.06.2010 do 31.07.2010 (žalobou z 17.04.2013 uplatnené nároky za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013) konajúci súd túto zmenu nepripustil, keď dospel k záveru, že výsledky vykonaného dokazovania nemôžu byť podkladom pre konanie o takto zmenenej žalobe, pričom uznesenie o nepripustení zmeny žaloby bolo vyhlásené na pojednávaní za prítomnosti zástupcov strán sporu, a preto nebolo potrebné ho písomne vypracovať a súd pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe.

10. Predmetom konania tak ostala (po čiastočnom späťvzatí) suma 1.213,10 eur z titulu náhrady mzdy od 01.03.2010 do 31.05.2010, nakoľko zmena žaloby pripustená nebola.

11. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobkyňa pracovala u žalovaného od 20.01.2003 s funkčným platom vo výške 606,50 eura (rozhodnutie o plate zo dňa 31.12.2009). Žalovaný jej listom zo dňa 08.02.2010 pod č. 91/2010 oznámil, že s ňou rozvážuje pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce ku dňu 31.05.2010. Žalobkyňa s výpoveďou nesúhlasila, a preto podala na tunajší súd návrh o určenie, že uvedená výpoveď je neplatná a že jej pracovný pomer naďalej trvá. Konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/273/2010 a rozsudkom zo dňa 14.5.2012, č. k. 25C/273/2010-74 bolo rozhodnuté tak, že súd určil že vyššie uvedená výpoveď je neplatná a návrh o určenie, že pracovný pomer naďalej trvá zamietol s tým, že o trovách konaniach rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.3.2013. V tomto konaní žalobkyňa na základe podanej žaloby uplatňuje nároky titulom nezaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013.

12. Súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym názorom krajského súdu, ktorý ako správny potvrdil záver, že neboli splnené predpoklady pre priznanie náhrady mzdy žalobkyni, nakoľko žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru a súčasne v konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný počas výpovednej doby vyplatil žalobkyni prislúchajúcu mzdu a zároveň za obdobie od 01.03.2010 do 31.05.2010 neboli v tomto konaní žalobkyňou uplatnené žiadne nároky, súd teda v prevyšujúcej časti 1.213,10 eur žalobu ako nedôvodnú zamietol.

13. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 262 ods. 1 C. s. .p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., keď v konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko v spojení so skorším rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 03.12.2014 dospel k záveru, že žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný. O výške trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku.

14. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala aplikácie § 257 CSP, v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, súd dospel k záveru, že skutkové okolnosti prejednávanej veci neumožňujú prijať záver, že u žalobkyne sa jedná o preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v konaní úspešný žalovaný, mal znášať ním účelne vynaložené trovy konania.

15. Dôvody hodné osobitného zreteľa žalobkyňa videla v tom, že zaplatenie trov konania by bolo pre ňu likvidačné, je vdova, 6 rokov nezamestnaná, a to vzhľadom na svoj zdravotný stav a vek, nedostáva nemocenské, žije len z vdovského dôchodku, pokiaľ budú uplatnené trovy konania v plnej výške, žalobkyňa to zruinuje. Súčasne právny zástupca žalobkyne zdôraznil, že žalobkyňa v spore zastupuje pro bono.

16. Pri závere o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti prejednávanej veci. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o nepriznaní trov konania úspešnej strane, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 563/2011-14 zo dňa 08.12.2011).

17. Prvotne súd zdôrazňuje, že na preukázanie nepriaznivej sociálnej ako ani zdravotnej situácie žalobkyne neboli predložené žiadne dôkazy, jednalo sa o všeobecné tvrdenia žalobkyne, ktoré žalovaný poprel. Postup podľa § 257 CSP je na mieste výnimočne, pričom len nepriaznivá finančná situácia jednej strany nemôže byť dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania v konaní úspešnej strane. Samotná nepriaznivá finančná situácia jednej zo strán by tak vo veľkej časti súdmi prejednávaných vecí odôvodňovala postup v zmysle § 257 CSP, čo však nemožno považovať jednak za cieľ tohto ustanovenia a ani za zákonom požadovanú výnimočnosť pre nepriznanie náhrady trov konania v konaní úspešnej strane.

18. Pokiaľ bolo žalobkyňou uvádzané, že žalobu v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/273/2010 spísala sama, konajúci súd uvádza, že je na každej zo strán sporu, aký postup si zvolí pri ochrane svojich práv, okolnosť, že žalobkyňa sa rozhodla, že nevyužije právnu pomoc, nemôže byť dôvodom, pre ktoré by bolo spravodlivé od žalovaného v tomto konaní požadovať, aby sám znášal trovy, ktoré na ochranu svojich práv účelne vynaložil. Súčasne súd zdôrazňuje, že obsah žaloby v inej právnej veci nebol prioritne dôvodom pre zamietnutie žaloby v prejednávanej veci, keď žalobkyňa mohla aj iným spôsobom, napríklad ústne alebo písomne, po tom ako jej bola daná výpoveď zo dňa 08.02.2010, oznámiť žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní, ktorý úkon žalobkyňa v tomto konaní nepreukázala. Žalobkyňa mala a má v konaní postavenie tzv. dominus litis - pán sporu v tom zmysle, že môže kedykoľvek za konania zobrať žalobu späť resp. ju meniť, pričom ide o jeden z prejavov dispozičnej zásady, ktorá je procesným vyústením autonómnej vôle, a teda pokiaľ žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu mzdy práve vo výške 17.357,45 eur, bolo to prejavom jej dispozičného oprávnenia, a teda výška predmetu konania (a s tým spojená tarifná hodnota veci pre výpočet tarifnej odmeny advokáta v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z.) nemôže v prejednávanej veci predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo, na Okresnom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C. s. p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C. s. p.).